

FINN

JEJICH STŘELECKÉ družstvo mělo čtyři členy, a protože křičet „FN dvacet jedna osmdesát sedm, pozor na záda!“ bylo příliš dlouhé, obzvlášť když vzduch kolem nich protínaly výstřely z blasteru, začali používat zkratky. Před důstojníky, zejména před kapitánkou Phasmou, samozřejmě vždy používali svá příslušná označení. Ale v kasárnách a při boji používali jména, která si dali navzájem, či jména, která si pro sebe sami zvolili.

FN-2199 si nechal říkat Devítka, protože se mu prostě líbilo, jak to znělo. FN-2000 ostatní požádal, aby mu říkali Nula, protože byl pyšný na to, že jeho označení je tak pěkně zaokrouhlené číslo. Měl za to, že ho takové číslo dělá výjimečným, a buď mu nikdo nikdy neřekl, že být „nula“ není zrovna něco, na co lze být hrdý, nebo mu to bylo jedno.

FN-2003 byl jediný, kdo měl skutečnou přezdívku. Říkali mu Skluz. Vždycky se zdál být trochu pomalejší a nemotornější než zbytek družstva. A netýkalo se to jen fyzické stránky. Někdy – při instruktážích nebo při výcviku – to vypadalo, že ne zcela rozuměl rozkazům, že ne úplně chápal, co má dělat nebo jak to má dělat.

FN-2187 byl prostě Osm-sedm, když chtěl někdo z družstva jeho označení zkrátit. Nestávalo se to ale často. Byl to podle výcvikových parametrů i ostatních kadetů jeden z nejlepších stormtrooperů, jakého kdo kdy viděl. Splňoval všechny představy instruktorů – byl loajální, svědomitý, statečný, chytrý a silný. Při každém testu a každém hodnocení se FN-2187 stále umísťoval v jednom procentu těch nejlepších. A tak měl FN-2187 skvěle našlápnuto k tomu, aby se stal příkladným stormtrooperem Prvního řádu. Alespoň si to všichni mysleli.

Všichni kromě FN-2187 samotného.

FN-2003 – Skluz – zůstal pozadu. FN-2187, Nula a Devítka se ukryli za zbytky vnější obvodové zdi narušené prasklinami a poseté nesčetnými zásahy z blasterů. Ta zeď vymezovala hranici vojenského objektu Republiky, stále intenzivně bráněného, a krycí palba směřovaná na ně nepolevovala. Záblesky jasně

modré barvy jim syčely nad hlavou a zasahovaly prostor kolem nich. Zakusovaly se do zdi s takovou silou, že stormtroopeři cítili nárazy i přes svou zbroj.

„Zase to udělal,“ dloubl Nula loktem do FN-2187 a ukázal směrem, odkud začali postupovat.

FN-2187 se přikrčil a ohlédl. Stormtroopeři byli ve své zbroji prakticky nerozeznatelní, ale uvnitř helmy se mu kromě téměř nepřetržitého toku údajů promítaných na displeji – telemetrie, palebných řešení, atmosférických podmínek, všeho včetně množství munice pro jeho blasterovou pušku – objevovaly identifikační údaje každého stormtroopera, na kterého se přímo podíval. Díky tomuto vnitřnímu počítači teď 2187 viděl, že Skluz je přesně 29,3 metru pozadu, přikrčený v úkrytu za vrakem zničeného republikového spídru.

Viděl také to, co Skluz vidět nemohl – pět vojáků Republiky, kteří se k němu nepozorovaně blížili zleva. FN-2187 zdvihl svou pušku a zalícil, ale ještě než mu to potvrdila jeho helma, už věděl, že je mimo účinný dostřel. Mohl zahájit střelbu, ale měl nulovou šanci se trefit.

„Je vyřízený,“ řekl Devítka. „Musíme postupovat dopředu.“

„Je jeden z nás,“ řekl 2187 a sklonil svou pušku.

„Máme svůj úkol,“ řekl Nula a přes rameno

ukázal palcem k bunkru. „Náš cíl je tam. Jestli se pro něj vrátíme, budeme na cáry.“

FN-2187 se pod helmou zamračil. Ano, měli svůj cíl, všude kolem nich byli nepřátelé a Nula měl pravdu. Jejich cíl byl v tom bunkru: pozice nepřítele urputně bráněná těžkým opakovacím blasterem. A republikoví vojáci, kteří tu věc obsluhovali, dělali svou práci dobře. Během tohoto útoku už s ní zlikvidovali celé dva oddíly. FN-2187 napadal jediný důvod, proč ještě neoddělali Skluza, a sice že ten, kdo měl prst na spoušti, čekal, jestli někdo z nich neudělá přesně to, o čem on teď uvažoval, a vrátí se pro něj.

„Už nemáme čas,“ řekl Nula.

FN-2187 se podíval přes rameno zpět k bunkru. Terén byl nerovný a nabízel dostatek úkrytů pro postup pod palbou. Čím blíž budou k bunkru a těžkému blasteru, pak bude možných úkrytů ubývat, ale dalo se to provést, pokud by se na to šlo chytře.

„Nulo, doleva. Devítko, ty půjdeš vpravo,“ řekl FN-2187. „Na můj rozkaz. Počkejte u zdi.“

„Zpackáme celou misi,“ řekl Devítka.

„Počkejte u zdi,“ zopakoval 2187. „Vpřed!“

2187 věděl, že Devítce a Nule se to vůbec nelíbilo, ale byli to stormtroopeři a to znamenalo, že

jakmile dostali rozkaz, rychle ho uposlechli. Postupovali stejnou rychlostí a 2187 půl vteřiny počkal, aby na sebe navázali nepřátelskou palbu, a pak vyrazil. Terén před ním byl mizerný – nerovný a posetý rozbitými balvany a sutinami z boje. Husté černé mraky kouře ze spálených motorů se převalovaly u země jako nepravidelné vlny. FN-2187 prvních deset metrů sprintoval a snažil se držet při zemi, přebíhal od úkrytu k úkrytu a přeskakoval překážky, které mu stály v cestě.

Dostal se do poloviny své trasy, když vtom si ho všiml jeden z republikových vojáků a nad bojištěm se rozlehl jeho varovný výkřik. Ve stejném okamžiku, kdy voják spustil palbu, FN-2187 skočil šipku dopředu, svalil se do čerstvě vytvořeného kráteru a zůstal malý okamžik nehybně ležet, než se opřený o lokty opět vynořil. Dvakrát vystřelil a hned se zase vrhl k zemi, převalil se na pravý bok a vyslal tři střely. S potěšením zahlédl, že se mu podařilo zneškodnit dva vojáky.

Ale zbývali ještě další tři a ti o něm teď věděli.

FN-2187 zapnul komlink. „FN-2003, pozor pravá, pozor levá!“

Ozvalo se zapraskání a poté Skluzův hlas. „Nevidím je!“

„Tvoje levá!“

Další zapraskání, tak hlasité, že sebou FN-2187 škubl. Převalil se do své původní polohy a pomalu se přesunul k okraji kráteru právě v okamžiku, kdy Skluz začal pálit na zbývající vojáky, kteří se k němu blížili. Teď si 2187 mohl dát na čas. Pečlivě zamířil a poté třikrát po sobě stiskl spoušť blasteru. Poslední z vojáků padl.

„Ke mně!“ zakřičel, ale ani se nemusel namáhat, protože Skluz už z úkrytu běžel směrem k němu. FN-2187 se převalil na záda a udělal v kráteru místo. Skluz vzápětí dopadl vedle něj a udeřil ho do hrudního plátu tak silně, že to znělo, jako by klepal na dveře.

„Díky, 2187,“ řekl Skluz. „Díky, kámo. Myslel jsem, že mě tu necháte.“

„Jsi jeden z nás,“ odpověděl FN-2187 a ukázal zpátky směrem, odkud přišel. „Drž se mě.“

„Budu hned za tebou.“

FN-2187 počkal ještě malý okamžik, aby popadl dech. Pak se vyhoupl ven z kráteru a Skluz ho následoval. Zdálo se, že palba z republikové základny zeslábla, ale FN-2187 věděl, že to je jen iluze – že byla stále stejně intenzivní, jen méně soustředěná.

To byl ale samozřejmě od počátku jeho plán: rozdělením Nuly a Devítky přinutil nepřítele rozptýlit pozornost a to mu poskytlo prostor vrátit se pro

Skluza. Problém byl, že Nula a Devítka teď byli izolováni a v pasti bez možnosti úniku.

Mělo to ale i výhodu, uvědomil si FN-2187. Rozptýlení nepřátelské palby mu umožnilo vypálit přímo na bunkr, na těžký opakovací blaster a jejich cíl. Potřeboval jen jednat rychle a neztratit při tom nervy.

Zrychlil. Slyšel, že Skluz za ním má problémy mu stačit, ale uvědomil si, že už na to nemůže brát ohled. Kdyby to zvládl, kdyby to zvládl dost rychle, nezáleželo by na tom, jestli je Skluz hned za ním, či ne. Kdyby to zvládl, nejenže by splnil cíl mise, ale mohlo by se mu to povést bez ztráty někoho ze svého družstva.

Před očima se mu převalil další oblak kouře, kterým probleskovaly červené a modré paprsky blasterových střel Devítky, Nuly a jejich nepřátel. Slyšel v helmě svůj zesílený dech a ve spáncích mu bušil tep. Bunkr byl přímo před ním a údaje na displejích helmy mu hlásily, že cíl se nachází dvacet metrů od něj, pak patnáct a pak deset.

V tom okamžiku ho zahlédli, ale bylo už pozdě. Viděl pohyb v bunkru, viděl republikové vojáky, kteří obsluhovali blaster, jak reagují na to, že se k nim žene, a snaží se hlaveň blasteru obrátit na druhou stranu. Představoval si, jak ho vidí – vojáka

v dokonalé bílé zbroji, symbol jednoty, síly, moci a dovedností, jež se spojovaly ve stormtrooperech Prvního řádu.

Těsně před tím, než vystřelili, padl k zemi a sklouzl nohama napřed k okraji bunkru – jednou rukou tiskl svou pušku k hrudníku a druhou rukou sahal po jednom z granátů, které měl na opasku. V poslední chvíli se překulil a těsně před tím, než narazil na stěnu bunkru, silně zmáčkl aktivátor a pak, jedním plynulým pohybem, zdvihl ruku a vhodil granát do bunkru. Téměř okamžitě se dostavilo třesnutí a záblesk výbuchu. Pak mu zbroj rozechvěly vibrace ozvěny.

Na okamžik nastalo ticho, které přerušila až snaha FN-2187 popadnout dech.

Svět kolem se zachvěl, zastavil a pak zmizel. Tam, kde předtím byla nejmenovaná základna Republiky, kde byli mrtví stormtroopeři a vojáci Republiky, byly teď jen čtyři stěny a dokonale hladká kovová podlaha. Tam, kde se nacházelo bojiště, byla jen simuláční místnost, obrovská, prázdná, studená a sterilní. Vysoko na jedné ze stěn bylo umístěno pozorovací okno – s jednostranně průhledným sklem, aby nebylo vidět, kdo je uvnitř.

Poté se ze skrytých reproduktorů ozval hlas kapitánky Phasmy.

„Cíl simulace splněn. FN-2187, FN-2199, FN-2000, FN-2003, dostavte se k hodnocení a hlášení.“

„Cíl splnili,“ řekl generál Hux.

„Cíl splnili díky výbornému velení FN-2187,“ poznamenala kapitánka Phasma.

Stáli bok po boku u pozorovacího okna a sledovali, jak střelecké družstvo opouští simulační místnost pod nimi. Tři z nich byli zjevně radostí bez sebe a plácali se navzájem po zádech a po ramenou, spokojení se svým výkonem. Ale ten čtvrtý – FN-2187, viděla Phasma – jako by k nim nepatřil. Phasma a Hux ho pozorovali, když vtom se 2187 u východu zastavil a podíval se zpět směrem k nim. Phasma uvažovala o tom, co mu běží hlavou.

„Izoluje se od ostatních,“ poznamenal Hux a podíval se na Phasmu. „Dobrý vůdce – je součástí své jednotky, ale udržuje si odstup.“

„Pokud to ovšem nedělá z jiného důvodu, generále.“

„Máte snad nějaké obavy?“ zdvihl obočí Hux. „Mluvte.“

„Tito stormtroopeři budou nejlepší, jaké kdy První řád vycvičil,“ řekla Phasma. „Dohlížela jsem na jejich výcvik ve všech fázích, od přijímače až po nasazení do akce. Tato třída je skutečně příkladná.“

„Přesto máte obavy, kapitánko. Rád bych je slyšel.“

„Ne ohledně této třídy.“

Hux si povzdychl a začínal být mírně otrávený.

„FN-2187,“ řekla Pasma, „má potenciál stát se jedním z nejlepších stormtrooperů, jaké jsem kdy poznala.“

„Podle toho, co jsem právě viděl, kapitánko, s vámi souhlasím.“

„Ale jeho rozhodnutí rozdělit družstvo a vrátit se pro FN-2003 je problematické. Vypovídá o potenciálně... nebezpečné míře empatie. Slyšel jste, co řekl.“

„Jsi jeden z nás?“

„Ano, pane. Soudržnost jednotky je samozřejmě pozitivní, generále, ale vyšší prioritu má, jak víte, věrnost stormtroopera. Věrnost Prvnímu řádu, ne svým druhům.“

Hux pohlédl zpátky do okna a prohlížel si prázdnou simulační místnost.

„Důvěřuji vám, že z té skupiny odstraníte všechny nežádoucí prvky, kapitánko,“ řekl Hux, „ať už spočívají v čemkoliv.“

Instruktažní místnost, stejně jako každá jiná část základny, kde kapitánka Pasma dohlížela na jejich

výcvik, vypadala fádňě až sterilně. Nebyla bezbarvá – mezi širokou škálou průmyslově šedých odstínů se objevovala také černá a samozřejmě červená (ta byla ovšem vyhrazena primárně znakům Prvního řádu). Když si ale stormtroopeři ve výcviku sundali helmy, objevily se skutečné barvy – Skluzova světlá kůže a hnědé oči, téměř děsivě modré oči a zrzavé vlasy Devítky, jizva na tváři Nuly kontrastující s jeho tmavohnědou kůží. Barvy vlastního odrazu, který FN-2187 vídal v zrcadle, když se připravoval na ranní prohlídku, či na vyleštěném povrchu stolů v jídelně.

Ve zbroji vypadali všichni stejně a FN-2187 chápal, že to byl účel. Užíval si ale okamžiky, kdy měl příležitost vidět jejich rozdílnost a různost – kdy své druhy viděl jako lidi, ne jen jako vojáky bez obličeje a jména, identifikovatelné pouze podle písmen a čísel.

O životě mimo výcvik toho FN-2187 moc nevěděl a na dobu před započítím výcviku si vlastně skoro ani nepamatoval. Znal jen to, co ho naučili. A to, co ho naučili, bylo jednoduché: První řád vzdoroval útlaku ze strany Republiky. První řád přinesl zákony a řád do galaxie, která předtím zákony a řád neznala. To málo, co z galaxie viděl, procházelo filtrem jeho výcviku a pohledu Prvního řádu, neměl

ale potřebu či důvod o pravdivosti tohoto vidění pochybovat.

Přesto to ale chtěl vidět na vlastní oči. Chtěl poznat svět venku. Stejně jako všichni ostatní z jeho skupiny čekal na den, kdy budou poprvé nasazeni do skutečné akce, kdy konečně budou moct své dovednosti a výcvik použít ve službách Prvního řádu, na pokyn nejvyššího vůdce. Čekal na příležitost bránit lid galaxie před všemi hrozbami.

Toto mu běželo hlavou, zatímco seděl v instruktažní místnosti se Skluzem, Devítkou a Nulou, všichni stále ještě ve své zbroji, ale se sundanými helmami, a čekali na kapitánku Phasmu. 2187 viděl, že Skluz je nervózní, zato Devítka a Nula ne. FN-2187 si nebyl jistý, jak se má cítit on. Věděl, že si vedl dobře – právě on se koneckonců přičinil o úspěšné dokončení simulace. Měl by tedy pociťovat hrdost a radost z úspěchu. Přesto se nemohl zbavit pocitu, že udělal nějakou chybu, že nějakým způsobem šlápl vedle.

Otevřely se dveře a 2187 okamžitě vstal spolu s ostatními. Všichni upřeli své zraky přímo vpřed a zůstali v pozoru. Kapitánka Phasma vstoupila do místnosti se stejnou autoritou a odhodláním, stejnou bezchybnou precizností, se kterou dělala vše. Její zbroj se na rozdíl od jejich třpytila jako klidná

hladina rybníku, a když přešla do přední části místnosti, FN-2187 na její zbroji viděl pokřivené odrazy sebe sama a svých druhů.

Jako vždy žádný úvod. Kapitánka Phasma předně předstoupila, změřila si je pohledem a pak řekla: „Adekvátní.“

FN-2187 už věděl, že „adekvátní“ bylo maximum ve smyslu „skvělé“ či „dobrá práce“, co mohl od kapitánky Phasmy očekávat.

„FN-2000, ty jsi velmi plýtvál municí,“ pokračovala Phasma. „Telemetrie ukazuje, že jsi vystřelil stodvacetsedmkrát s poměrem zásahů méně než pět ku jedné. Do zítřejšího rozpisu úkolů ti přidávám střelnici. Očekávám okamžité a výrazné zlepšení.“

Nula se napřímil ještě více do pozoru. „Ano, kapitánko.“

Lesklá helma se téměř neznatelně pohnula doleva. To byla další věc, které si 2187 na kapitánce všiml – nikdy se nedalo poznat, na koho nebo na co se dívá. Myslel si, že nyní hledí na Skluza, ale ona místo toho promluvila na Devítku.

„FN-2199, biosenzory zaznamenaly, že tvůj srdeční tep je osm procent nad normou a přechod mezi tepem při velkém fyzickém vypětí a v klidu je o dvacet vteřin delší, než má být. Tvoje hmotnost se zvýšila o dvě procenta bez odpovídajícího přírůstku

svalové hmoty. Bude ti upravena strava a zítra začneš s doplňkovým fyzickým cvičením.“

„Ano, kapitánko,“ odpověděl Devítka.

Phasma se ani nepohnula, nebylo znát, že by se úhel její helmy byl jen nepatrně změnil, ale FN-2187 si přesto byl jistý, že se nyní dívala na Skluza. Nic neříkala. Nastalo absolutní ticho a FN-2187 viděl, že Skluz je stále více a více nervózní a bojuje s nutkáním něco říct. Stále ale bylo ticho a FN-2187 v duchu naléhal na Skluza, aby nic neříkal, aby jen čekal. Tušil, že kdyby Skluz promluvil, byla by to chyba a že další jeho chyba je přesně to, na co kapitánka Phasma čeká.

Pak konečně Phasma promluvila: „FN-2187, tvoje schopnost zasáhnout cíl byla příkladná. Podle simulace jsi ze své zbraně vystřelil pouze třicetšestkrát, z čehož třicet pět výstřelů zasáhlo nepřátele. Použitím jedné výbušniny jsi pak dosáhl splnění cíle a zneškodnil jsi dalších šest nepřátel.“

Nyní se Phasma postupně podívala na každého z nich.

„Všichni byste si měli vzít příklad z FN-2187,“ řekla. „Odchod. FN-2187, ty tu ještě zůstaň.“

Ostatní posbírali své helmy a vyšli směrem ke dveřím. Skluz na něj ještě rychle pohlédl a pak už se dveře zavřely. FN-2187 zůstal stát.

„Proč ses vrátil pro FN-2003?“ zeptala se Phasma.

„Je jeden z nás,“ odpověděl FN-2187.

„Není to poprvé, kdy jsi mu pomohl. Bylo zaznamenáno už několik případů, kdy jsi mu pomohl s různými úkoly. Proč to děláš?“

„Řetěz je jen tak silný, jak silný je jeho nejslabší článek, kapitánko.“

„Souhlasím.“

„Děkuji, kapitánko.“

„Chci, abys s tím přestal.“

FN-2187 překvapeně zamrkal. „Kapitánko?“

„Řetěz je jen tak silný, jak silný je jeho nejslabší článek, FN-2187. Ty věříš, že se pokoušíš posílit ten slabý článek, ale ujišťuji tě, že ve skutečnosti to tak není. Myslíš si, že řešíš problém. Ale místo toho jen umožňuješ, aby ten problém přetrvával. Ve výsledku tak oslabuješ celé družstvo. A oslabuješ i sám sebe.“

FN-2187 se zamračil a svažtil čelo. „Kapitánko Phasma, já...“

„Máš skvělý potenciál, 2187. Mohl bys to dotáhnout až do důstojnického sboru. Tvým úkolem je především sloužit Prvnímu řádu. Všechno ostatní je druhořadé. FN-2003 musí spoléhat sám na sebe. Pokud obstojí, Řád bude o to silnější. Pokud padne, Řád nebudou ohrožovat jeho slabé stránky. Je to jasné?“

„Ano, kapitánko.“

„Cítím v tvém hlase váhání.“

„Ne, kapitánko. Ani v nejmenším.“

„Pak s tím tedy přestaneš.“

FN-2187 polkl a poté přikývl. „Ano, kapitánko.“

„To je vše. Odchod.“

Několik dní po úspěchu při simulaci – a po varování od kapitánky Phasmy – si FN-2187 uvědomil, že se něco změnilo. Aktivita na základně a při výcviku se zvyšovala a vše, co dělali a měli dělat, jako by prostupovala nová a skrytá naléhavost. Výcvik se najednou zdál intenzivnější. Výuka a přednášky, které se dosud soustředily především na jejich specializaci stormtrooperů – na taktiku malých jednotek, údržbu zbraní, vojenskou strukturu a začlenění do větších celků –, se nyní více věnovaly konkrétním činnostem na bojišti, specializacím stormtrooperů a lokalizovaným scénářům s použitím označených, známých lokalit. Po většinu týdne studovali různé historické bitvy, které často spadaly do období klonových válek či ještě dřívější doby, a byli z nich opakovaně zkoušeni.

Byli stormtroopeři, ale ještě ne docela. Byli kadeti a jako kadeti měli kromě výcviku i další povinnosti. Tyto povinnosti zahrnovaly vše od údržby

výzbroje a provádění drobných oprav vybavení až po doslova přemísťování vybavení z jednoho místa na druhé, někdy jen holýma rukama a někdy za pomoci nákladních droidů – když to, co bylo potřeba přemístit, bylo příliš těžké a nedalo se to přenést ručně. Stále vytírali podlahy. Odnášeli odpadky. A připravovali v kuchyni jídlo.

Volný čas věnovaný odpočinku, četbě Prvním řádem schválené literatury či sledování Prvním řádem schválených videí, náhle zmizel. Vždycky se vyskytly další věci na práci či bylo potřeba někde být, čekala je další lekce v simulátoru nebo další nádobí, které bylo potřeba umýt. Nepřetržitě je někdo sledoval a říkal jim, že musejí pracovat rychleji a usilovněji, že musejí být lepší.

Nezbývalo jim příliš mnoho času na přemýšlení a FN-2187 si začal říkat, jestli to také nebylo účelem.

Jejich rozvrh byl nyní vyčerpávající a nejhůře to dopadalo na Skluza. Pod tlakem si nikdy nevedl dobře a začal dělat ještě více chyb. Pod dohledem vypadalo každé pochybení ještě závažněji. Drobné chyby – rozbitý talíř při mytí nádobí, bateriová jednotka ponechaná ve zbrojnici na špatné policičce a další věci, které se mohly stát každému – byly přísně potrestány a trest dopadl na všechny, ne pouze na Skluza.

Devítka a Nula neskrývali svou vzrůstající nelibost. Pociťoval ji i FN-2187. Viděl, jak Skluz zápolí s potížemi, a často sebou cukl a pohnul se směrem k němu, aby mu pomohl. Pak si ale vždy vzpomněl na rozhovor s kapitánkou Phasmou a místo pomoci se od Skluza odvrátil.

Měl z toho špatný pocit – skoro jako by mu bylo na zvracení, jako kdyby měl v žaludku něco, z čeho se mu dělalo nevolno. A bylo to o to horší, že Devítka ani Nula nedávali najevo, že by takové pocity měli také. FN-2187 si byl jistý, že to tak cítí jen on.

Začal přemýšlet o tom, že s ním třeba není něco v pořádku.

Dvakrát denně probíhaly povinné relace na podporu morálky, kdy každý musel se vším přestat, upřít svou pozornost k nejbližšímu holoprojektoru a sledovat záznam proslovu velení, nejčastěji samotného generála Huxe. Tyto proslovy byly prokládány zprávami ukazujícími žalostné podmínky po celé Republice: hladomory na Ibaarú a Adarlonu, brutální útisk obyvatel Balamaku, neomezené útoky vetřelců na Vnější okraji. Poté vždy následovala alespoň jedna zpráva o vítězství Prvního řádu, osvobození pracovního tábora na Iktotchi nebo bitvě flotil v Bormeanském sektoru. Všichni na tyto